

Kázání: 246. Pojdme si s Pavlem trochu zabilancovat

Kázání

Pojdme si s Pavlem trochu zabilancovat

Obrázek vytvořil umělá inteligence AI

1. čtení: Jeremjáš 31, 7 - 14

7 Toto praví Hospodin: „Radostně plesejte vstříc Jákobovi, jásejte nad tím, který je hlavou pronárodů, vzdávejte chválu, rozhlašujte: ‚Hospodin spasil tvůj lid, pozůstatek Izraele.‘

8 Hle, přivedu je ze země severní, shromáždím je z nejdlejších koutů země. Bude mezi nimi slepý a kulhavý, těhotná i ta, jež právě porodila. Vráť se sem veliké shromáždění.

9 Přijdou s pláčem a s prosbami o smilování, já je povedu. Dovedu je k potokům, jež mají vodu, cestou přímou, na níž neklopýtnou. Budu Izraeli otcem, Efrajim bude můj prvorozený.“

10 Slyšte, pronárody, Hospodinovo slovo, na vzdálených ostrovech oznamte toto: „Ten, který rozmetal Izraele, shromáždí jej, bude jej střežit jako pastýř své stádo.“

11 Hospodin zaplatí za Jákoba, vykoupí ho z rukou silnějšího.

12 Přijdou a budou plesat na výšině sijónské, budou proudit k Hospodinově dobrotě za obilím, moštem a čerstvým olejem, za mladým bravem a skotem. Jejich duše bude jako zavlažovaná zahrada. Už nikdy nebudou tesknit.

13 Tehdy se bude v tanci radovat panna i jinoši a starci. „Jejich truchlení změním ve veselí, místo strasti jim dám útěchu a radost.

14 Duši kněží zavlažím tukem a můj lid se bude sytit mými dobrými dary, je výrok Hospodinův.“

2. čtení: Efezským 1, 3 - 14

3 Pochválen buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás v Kristu obdařil vším duchovním požehnáním nebeských darů;

4 v něm nás již před stvořením světa vyvolil, abychom byli svatí a bez poskvrny před jeho tváří.

5 Ve své lásce nás předem určil, abychom rozhodnutím jeho dobroty byli skrze Ježíše Krista přijati za syny

6 a chválili slávu jeho milosti, kterou nám udělil ve svém Nejmilejším.

7 V něm jsme vykoupeni jeho krví a naše hříchy jsou nám odpuštěny pro přebohatou milost,

8 kterou nás zahrnul ve vši moudrosti a prozíravosti,

9 když nám dal poznat tajemství svého záměru, svého milostivého rozhodnutí, jímž si předsevzal,

10 že podle svého plánu, až se naplní čas, přivede všechno na nebi i na zemi k jednotě v Kristu.

11 On je ten, v němž se nám od Boha, jenž všechno působí rozhodnutím své vůle, dostalo podílu na předem daném poslání,

12 abychom my, kteří jsme na Krista upnuli svou naději, stali se chválou jeho slávy.

13 V něm byla i vám, když jste uslyšeli slovo pravdy, evangelium o svém spasení, a uvěřili mu, vtisknuta pečeť zaslíbeného Ducha svatého

14 jako závdavek našeho dědictví na vykoupení těch, které si Bůh vydobyl k chvále své slávy.

Sestry a bratři, první polovina ledna je časem bilancování. Alespoň to tak vypadá z titulků zpravodajských nebo lifestylových webů. V zásadě jde při tomhle bilancování o to, odpovědět si na tři jednoduché otázky: Co se nám loni povedlo, na čem je třeba zapracovat a za co můžeme být vděční.

Na úrovni celého Česka je to jasné: po 14 letech jsme konečně zase získali zlatou medaili v mistrovství světa v hokeji, opět se nám nepodařilo zdigitalizovat stavební řízení, no, a jinak můžeme být vděční, že si v porovnání s okolním světem žijeme daleko lépe, než si často myslíme.

Na úrovni osobní si na zmíněné tři otázky musí odpovědět samozřejmě každý sám. Všelijací mentoři a koučové, co jich dneska všude je, nás mají k tomu, abychom na sobě pracovali, abychom si vytvořili plán svého dalšího rozvoje, případně si našli někoho zkušeného, kdo by nás uměl podporovat a vést.

Jenže, ono se to řekne, pracovat na sobě. Každý víme, jaká to je fuška! Návštěvnost fitek se prý v průběhu ledna každým rokem zvedá nejméně o 20%, ale během několika týdnů počet nadšenců do posilování opět klesá na původní úroveň. Podobně je tomu prý i s učením secizích jazyků nebo s nejrůznějšími dietami.

Ale dost s těmi statistikami! Nejsme tu pro to, abychom si přivodili novoroční depku. V kostele by se přece jenom mělo bilancovat trochu jinak. Jak? To nám v dnešním čtení z listu Efezským ukazuje názorně apoštol Pavel. Sice nejspíš tenhle dopis nepsal na Nový rok, ale přesto bilancuje. Možná je to proto, že zrovna sedí pro víru v římském vězení. V base má holt člověk času na přemýšlení habaděj.

Takže pěkně popořádku: jaká že byla ta první otázka? Co se nám loni povedlo. Tady ale musíme otázku trochu pozměnit, protože v kostele si primárně připomínáme ne to, co se povedlo nám lidem (k tomu jsou určeny schůze ať už zahrádkářů, sportovců nebo politických stran), ale co se povedlo Pánu Bohu.

Také se v kostele nedá uvažovat pouze v řádu jednoho roku. Kdepak! V kostele se přemítá v delším horizontu, ne v řádu let, ale rovnou v řádu věků. Takže, co se Pánu Bohu povedlo v tomhle posledním věku?

A Pavel se pustí do vyjmenovávání. Předně nás Bůh „už před stvořením světa vyvolil, abychom byli svatí a bez poskvrny před jeho tváří“. Jinak řečeno: už od počátku myslel na to, že chce mít na světě, který plánoval stvořit, svůj tým lidí, kteří by o svět pečovali a udržovali jej v harmonii.

Jenže první prototyp lidstva, Adam s Evou, se neosvědčil. Do pečování a udržování harmonie se jim moc nechťelo, měli větší ambice. Chtěli se stát bohy a ať se stará někdo jiný.

Hospodin tedy za nějaký čas přišel s jiným řešením. Vybral si jistého člověka z dnešního Iráku, kterého si párkrát vyzkoušel, jestli mu důvěřuje, a jestli se dokáže ztotožnit s jeho plány. Abraham se vcelku osvědčil, protože se nebál cesty do neznáma ani úkolu stát se požehnáním všem budoucím pokolením lidí a vlastně tak celému světu. A o to v podstatě v životě jde: nebát se a důvěřovat Hospodinu.

Bůh si k velkému úkolu nevybral dokonalého člověka bez jediné vrásky. Takový člověk nikdy neexistoval a nedá se dohledat ani dnes. Vybral si Abrahama, který se nebál a důvěřoval. Národ, který z tohoto praotce vzešel, se ovšem časem stal národem otroků kdesi v Egyptě. Hospodin ho vysvobodil, vykoupil z otroctví, aby až dorazí do zaslíbené země naplnil původní úkol daný kdysi praotci Abrahamovi: být požehnáním celému světu.

Právě tenhle příběh má Pavel na mysli, když v listu do Efezu bilancuje. V době, v níž apoštol žil, Bůh svůj odedávna připravovaný tajemný záměr završil v příběhu svého syna Ježíše Krista. Připravil pro všechny lidi vykoupení z otročení zlu jako takovému, ať už má jakoukoli podobu. Adoptoval nás za své děti, i když jsme původem pohani jak poleno a v rodokmenu žádného Abrahama nedohledáme.

Křesťané v Efezu, většinou právě pohanského původu, si Pavlovu bilanci jistě rádi znovu a znovu ve svých shromážděních předčítali: tohle se Pánu Bohu rozhodně povedlo, že nás vykoupil, že už nemusíme otročit, ať už všelijakým falešným božstvům, co se na nás mračí a jsou neteční, nebo zlu jako takovému, ať už má podobu pýchy, sobectví nebo nenávisti.

Stát se součástí Božího týmu může nyní úplně kdokoli. Tím jsme si vlastně odpověděli i na třetí otázku dnešního kostelního bilancování, která zní: za co můžeme být vděční? Tak tedy za to všechno.

Zbývá odpověď na otázku v pořadí druhou: na čem je třeba zapracovat? Předně je třeba zmínit, že Bůh na nápravě našeho světa už pár věků pracuje. Apoštol Pavel píše, že „nám dal poznat tajemství svého záměru, že podle svého plánu, až se naplní čas, přivede všechno na nebi i na zemi k jednotě v Kristu“.

Ten, kdo se připojí k Božímu týmu, prostě už ví, že cílem je, aby byl svět, tedy nebe a země, zase pohromadě a harmonický. Ne jako dneska, kdy tady na zemi konají své rejdy nejružnější démoni, a lidé posedlí mocí, penězi nebo slávou rozhodně nemají v úmyslu o něco nebo někoho pečovat, natož vytvářet harmonii. Ne jako dneska, kdy na nebeských sférách září hvězdy a hvězdičky pochybné pověsti, jež svou povýšeností a nesnášenlivostí svádějí davy na scestí, a lidé je uctívají pomalu jako bohy.

Až se naplní čas, nebe a země se společně najdou v Kristu. Jinak řečeno: Bůh připravuje nový věk, kdy se svět promění a už se nebude orientovat podle sebestředných rádoby hvězdiček nebo temných démonických sil, ale podle laskavého a spravedlivého Krista.

Pozor! Nebude to hned. Až se naplní čas. Jak se čas plní až se jednou naplní? No, onou naplní jsme

my, Boží tým, respektive to, co děláme a také to, co neděláme. „Dostalo se nám podílu na předem daném poslání,“ vysvětluje Pavel apoštol.

Máme se prý stát „chválou jeho slávy“. Když si tahle slova přeložíme do méně vzletné podoby, pak to jednoduše znamená, že nemáme dělat Pánu Bohu ostudu. Na tom tedy máme jako jeho tým zapracovat.

Nejsme na to sami, ujišťuje hned Pavel. Je tu s námi Boží Duch, který nás neomylně vede pouští tohoto světa, podobně jako Bůh vedl Izraelity pouští do zaslíbené země v oblakovém sloupu. Takže žádný strach, že bychom se snad mohli cestou ztratit.

Cílem našeho putování, až se naplní čas, není nic jiného než slíbený obnovený svět, v Kristu sjednocené nebe a země. Apoštol tenhle obnovený harmonický svět označuje jako naše dědictví. Ten, kdo se přidá do Božího týmu s cílem připravovat prostor pro odpovědný a harmonický svět, se současně totiž stává Božím synem a dcerou. Bůh nás jednoduše adoptuje do své rodiny. Proto ono dědictví.

Tolik tedy dnešní kostelní bilancování. Apoštol Pavel nám stručně shrnul, co všechno se Pánu Bohu v tomhle věku povedlo a za co můžeme být vděční. Zapracovat nyní musíme sami na sobě, abychom mu nedělali ostudu, ale svým životem pomáhali naplňovat určený čas, kdy se na začátku nového věku nebe a země znovu spojí v Kristu.

PeČ

SPCH 5. 1. 2025

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté – Síť víry](#)